

Čís. 6111.

Vyrovnačí řád.

Ve vyrovnačím řízení veřejného společníka jest do usnesení rekursního soudu, jímž bylo vypuštěno z usnesení prvního soudu ustanovení, obmezující kvotu věřitelů, přípustným dovolací rekurs vyrovnačího dlužníka, nikoliv však vyrovnačího správce.

Provádí-li se současně vyrovnačí řízení o jmění veřejné obchodní společnosti a osobně ručícího společníka, mohou věřitelé společnosti uplatniti ve vyrovnačím řízení společnosti celou svou pohledávku, ve vyrovnačím řízení společníka jen co do zbytku. Pochybnost, zda dojde k vyrovnání o jmění společnosti, nemá významu.

Přísluší-li však věřitelům společnosti jako věřitelům společníka nerozdílné pohledávky, mohou je uplatniti i ve vyrovnačím řízení společníkově celou výší, v době zahájení vyrovnačího řízení ještě nezaplacenou a mohou požadovati plnou kvotu jak na společnosti, tak na společníku.

Otázku, zda jde pouze o pohledávky proti vyrovnačímu dlužníku z důvodu jeho členství ve společnosti, či o nerozdílné pohledávky proti společníku jako dlužníku též z důvodu zvláštního solidárního závazku, nelze řešiti ve vyrovnačím řízení.

(Rozh. ze dne 9. června 1926, R II 149/26.)

Soud první stolice potvrdil vyrovnání firmy Josef D., dle něhož měli věřitelé obdržeti 40%ní kvotu, a to věřitelé fy. Josef D. z plných svých pohledávek, kdežto věřitelé fy. »Stavební společnost«, jejímž veřejným společníkem byl Josef D. ve smyslu §u 61 (2) vyr. ř. kvotu pouze ze zbytku svých pohledávek, nekrytých kvotou z vyrovnání »Stavební společnosti«. Rekursní soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že z něho vypustil část, týkající se věřitelů firmy »Stavební společnost«, jejímž veřejným společníkem jest dlužník a stanoví, že tyto věřitelé obdrží ve smyslu §u 61 (2) vyr. ř. kvotu pouze ze zbytku svých pohledávek nekrytých kvotou z vyrovnání společnosti, takže všichni věřitelé, tedy i stěžovatelé obdrží 40%ní kvotu svých pohledávek. Důvod y: Stížnostem nelze upřiti oprávněnost. Vyrovnačí soud, potvrdiv vyrovnání, připojil k němu dodatek, kterého dlužník v návrhu vyrovnačím neučinil a o kterém při roku hlasovacím nebylo jednáno. Dle tohoto dodatku mají věřitelé Stavební společnosti, jejímž veřejným společníkem jest dlužník, obdržeti kvotu pouze ze zbytku svých pohledávek nekrytých kvotou z vyrovnání společnosti, kdežto ostatní věřitelé obdrží 40%ní kvotu svých pohledávek, splatnou za podmínek tam stanovených. Vyrovnačí soud, připojiv k svému usnesení o potvrzení vyrovnání tento dodatek, nakládá tu s věřiteli, jichž pohledávky nepožívají práva přednostního, nestejně a jest proto již z tohoto důvodu usnesení v napadené části vzhledem k tomu, že se jím porušuje zásada stejného uspokojení věřitelů (§ 46 (3) a 47 vyr. ř.) protizákonným a bylo je změniti. Usnesení vyrovnačího soudu v napadené části jest však

nesprávným také z těchto důvodů. Při vyrovnání pohledávek stěžovatelů v tomto vyrovnacím řízení týkajícím se jmění firmy jednotlivce (jmění jednoho společníka) nemůže být směrodatným ustanovení § 61 odst. (2) vyr. ř. rak. i když vyrovnání bylo uzavřeno v Uh. Hradišti, poněvadž vyrovnací řízení na jmění firmy společenské (Stavební společnost) provádí se na Slovensku, takže pro dosah kvoty může platit jedině ustanovení zákonů tam platných. Na Slovensku však předpis §u 61 (2) vyr. ř. rak. neplatí. Odvolávání se na tento předpis pro odůvodnění onoho dodatku jest tudíž nemístným.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu vyrovnacího dlužníka obnovil usnesení prvního soudu, ale s tím dodatkem, že věřitelé firmy Stavební společnost, pokud jim nepřislouží nedílně pohledávky proti této společnosti i proti vyrovnacímu dlužníkovi, obdrží pouze kvotu ze zbytku svých pohledávek, nekrytých kvotami z vyrovnání společnosti; dovolací rekurs vyrovnacího správce odmítl.

D ů v o d y:

Jak vidno z důvodů prvního soudu, bylo ustanovení, obmezující kvotu věřitelů firmy »Stavební společnost«, počato do usnesení vyrovnacího soudu, jímž přijaté vyrovnání bylo potvrzeno, toliko z opatrnosti, by byly odstraněny v tom směru případné pochybnosti jak dlužníka, tak i věřitelů. Toto obmezující ustanovení musí tedy také skutečně odpovídati zákonu, má-li být správné. Rekursní soud na stížnosti banky T. a některých slovenských věřitelů vypustil z usnesení prvního soudu zcela toto ustanovení v úvaze, že by byla porušena zásada stejného nakládání se všemi věřiteli a že předpis §u 61 (2) vyrovn. ř. neplatí na Slovensku. Dovolací rekurs podal jednak vyrovnací správce, jednak vyrovnací dlužník sám. Tu však dlužno hned podotknouti, že správce ve vyrovnacím řízení není k němu oprávněn, poněvadž jeho práva a povinnosti nejsou dotčena; bylo proto jeho dovolací rekurs odmítnouti. Naproti tomu nemůže být pochybnosti o legitimaci vyrovnacího dlužníka, ježto svým rekurssem nenapadá usnesení o potvrzení vyrovnání, nýbrž vyloučení dodatku, kterýž byl rozhodnutím rekursního soudu z potvrzujícího usnesení prvního soudu vyloučen. Dovolací rekurs vyrovnacího dlužníka jest opodstatněn. V případě §u 61 (2) vyr. ř. dotýká se vyrovnání společníkovo pohledávek věřitelů společnosti jen potud, pokud mohou být uplatňovány v tomto úpadku nebo vyrovnacím řízení. Dle čl. 122 obch. zák. mohou však věřitelé společnosti, kteří v úpadku jejím docházejí odděleně uspokojení svých pohledávek ze jmění společnosti, hledati ze soukromého jmění společníkova uspokojení jen pro nekrytý schodek. Provádí-li se tedy vyrovnací řízení současně o jmění společnosti a osobně ručícího společníka, mohou věřitelé společnosti uplatniti ve vyrovnacím řízení společnosti celou svou pohledávku, ale ve vyrovnacím řízení společníkově jen cò do zbytku (skutečného neb pravděpodobného), takže ve vyrovnacím řízení společníkově konkurují jenom s tímto zbytkem vedle jiných plných pohledávek soukromých jeho věřitelů. Tato ustanovení zák. sledují ve shodě s §em 39 (2) vyr. ř. provedení zásady stejnosti všech věřitelů,

kteřáž zásada by právě byla ku škodě soukromých věřitelů veřejného společníka porušena, kdyby měl platiti názor rekursního soudu, neboť, dojde-li též k vyrovnání o jmění Stavební společnosti, jejímž veřejným společníkem jest vyrovnací dlužník, obdrželi by věřitelé této společnosti tam kvotu z celých svých pohledávek a rovněž i z vyrovnání společníkova, tedy od dvou dlužníků. Veřejní společníci ručí ovšem za dluhy společnosti pro své členství, proto mohou věřitelé společnosti hledati uspokojení ve vyrovnacím řízení společnosti i společníka, ale ve vyrovnacím řízení společníkově obmezují zákonné předpisy shora uvedené toto jejich právo jen na zbytek nekrytý kvotou ve vyrovnání společnosti. Nabídl-li dlužník ve vyrovnacím návrhu určitou kvotu svým věřitelům, nevyjádřil tím ještě, že téže kvoty se má dostati plným pohledávkám věřitelů společnosti jako věřitelům společníkovým. Pochybnost, zda dojde k vyrovnání o jmění společnosti, nemá významu, poněvadž, bude-li tam vyrovnací řízení zastaveno, budou pohledávky věřitelů společnosti trvati oproti společnosti nadále, pokud kvotami z vyrovnání společníkova nebyly snad již uspokojeny (srv. též pamětní spis k §u 165 konk. ř.). Vyrovnací řízení o jmění společníkově bylo zavedeno dle norem vyrovnacího řádu zde platného, jenž nečiní rozdíl ohledně věřitelů vyrovnacího dlužníka. Proto platí i na tento případ ustanovení §u 61 (2) vyr. ř., ač se jedná též o pohledávky věřitelů z území, kde neplatí. To, co doposud řečeno, předpokládá však, že jde toliko o pohledávky věřitelů společnosti. Přísluší-li ve vyrovnacím řízení společníkově těmto věřitelům jako jeho věřitelům pohledávky jako nerozdílné pohledávky dle §u 18 vyr. ř., pak ovšem mohou, pokud nejsou úplně uspokojeni, uplatniti je též v tomto vyrovnacím řízení plnou výší v době zahájení řízení ještě nezaplacenou a mohou požadovati plnou kvotu jak na společnost, tak na společníkovi (srv. též rozhodnutí čís. 4224 sb. n. s.). Takové tvrzení jest skutečně obsaženo již v přihlášce a rekursu banky T., nikoli též u jiných slovenských věřitelů, kteří také do usnesení vyrovnacího soudu podali stížnosti. Ale zda jedná se pouze o pohledávky proti vyrovnacímu dlužníku z důvodu jeho členství ve společnosti, či o nerozdílné pohledávky proti společníku jako dlužníku též z důvodu zvláštního solidárního závazku, nelze řešiti v tomto řízení. Proto bylo důvodné stížnosti vyrovnacího dlužníka vyhověti obnovením usnesení prvního soudu, ale s dodatkem, jak shora byl připojen.

Čís. 6112.

Vstup v nájemní smlouvu zůstavitelovu a tím přechod nájemního poměru na dědice uskutečňuje se teprve odevzdací listinou. Nebylo-li pozůstalostní řízení zavedeno pro nedostatek majetku, nelze výpověď z nájemní smlouvy řídití proti nápadníkům dědictví, jimž dosud pozůstalost nebyla odevzdána, nýbrž jest, pakli se dosud k pozůstalosti nepřihlásili, řídití výpověď proti neujaté pozůstalosti.

(Rozh. ze dne 9. června 1926, Rv II. 222/26.)